

nub tähhele panna; ei panna ma teist riet,
kut sedda, et mo mennad ei saaks uss-
tuda, et ma ennast ületi nendeest arivan.“

Kui nad ollid lauast ülestouenud, viis
Küberneri Praua tedba sah: „aknatte ette,
et seik rahvas tedda piddi nággema — ja
selle hulg seas, mis aksa al tedda wata-
mas olli, seisiks ka üks temma rovendadeest,
kes Mekrutičs olli sanud. Tedda kuslis ta
enne jure, náitis temmale sedda toki, mis
Keisri Praua temmale jo enne, ning ka
sed a outüffi, mis Keisri Herranuud temmale
annud; kinfis talje ükhe hõbbe varma taalri,
ja andis temmale südamelikut öppetust tee
peale.

Nuud Küberneri Praua andis selle Röss-
trile middagi fa ennese mállesküsset, ja
selle peale jáatis ta Küberneri Herrale ja
feige seitjil: Gummalaga — ning läks nuud,
linna rahvast waatma, kes tedda igauks
vügga arusaste vasto wotsid. Ka tah-
tis ta selle Kirrufo öppetaja jure minna, kes

tobhe, kui se juu fest, mis ta merrehåddas-
listele olli teinud, temma pole sai, temma
heaks rahha olli torjand, ja sedda temma
lätte saamud; agga sesamnia ei elland mit-
te seál linnas. Üks tannatik meel náitis
iggapiödi selle Priso süddant fëstivad; fest
fui ta fojo sai, on ta nende wie mehhel,
kes keigecssütsel temmaga vierte peale lätsid,
et nad kül ei julged, ennam fui üksford
temmaga minna, ommiti täks jadda rubla
annud.

Ó p p e t u s.

Mitto raaggab inuldas, felle waggadust
ei ükski wotnuud tähhele panna. Mitto fan-
natas, digust noudes, viibha ja maerva —
andis mittokord ommaast polest sutäiest pole
roos ärra, ja temma sängi ümber ei nutta
ükski. Agga fui iggal waggal temma wag-
busje külv jo siin wilja fannaks, mis sis-